

РЕШЕНИЕ

№ 1882

гр. София, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Людмила Коева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **16** по описа за **2022** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, във връзка с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Н. Е. Н., ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния си представител – адв.М. Д. от САК, със съдебен адрес: [населено място], [улица], ап.7, срещу решение от 25.11.2021 г. по НАХД № 3809/ 2021 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 106 състав, с което е потвърден Електронен фиш (ЕФ) за налагане на глоба за нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система серия К № 3695961, издаден от Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР) на основание чл. 189, ал. 4, във вр. с. чл. 182, ал. 1, т. 3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), с който е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв., за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

С жалбата се релевират възражения за нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Моли да бъде отменено решението на СРС и потвърденото с него НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован не се

представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна по следните съображения:

За да потвърди ЕФ, въззивният съд, след обсъждане на събраните доказателства е приел за установено, че на 26.03.2018 г., в 10:35 часа в [населено място], [улица], с посока на движение към [улица], при ограничение 50 км/ч за населено място, лек автомобил марка „О.“, модел „А.“ с ДК [рег.номер на МПС], се движи със скорост от 76 км/ч, установена след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 км/ч. Видно от приложена по делото декларация от 09.06.2020 г. от В. Е. Н. – собственик на превозното средство, на посочените време и място същото е управлявано от жалбоподателя Н. Е. Н. Нарушението е установено с техническо средство TFR1-M, радар TR-4D №509, заснемащо и записващо дата, час, скорост и рег.номер на автомобила, като същото е било монтирано в служебен автомобил с ДК [рег.номер на МПС] на СДВР. Отчетено е превишение от 26 км/ч на разрешената скорост за движение в процесния пътен участък.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът е обосновал и правните си изводи, че оспореният електронен фиш притежава задължителните реквизити по чл. 189, ал. 4 ЗДвП. Въз основа на събраните и оценени доказателства по делото съдът е приел, че Н. Е. Н. е осъществила от обективна и субективна страна състава на нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП, изразяващо се в нарушение на правилата за максимално допустимата скорост на движение при управление на МПС.

Решението е законосъобразно.

Правилно въззивният съд, въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че касаторът е нарушил чл.21, ал.1 от ЗДвП. Н. Е. Н. като участник в движението, не се е съобразила с въведеното ограничение на скоростта от 50 км/ч. По аргумент от чл.21, ал.1 ЗДвП, в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл.21, ал.2 ЗДвП. В разглеждания случай скоростта на автомобила от 76 км/ч е установена в пътен участък, където максимално допустимата скорост е 50 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки, съгласно чл.189, ал.15 ЗДвП са годни веществени доказателства.

Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационният номер на моторното превозно средство, собственикът, на когото е регистрирано превозното средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. В

случая разпоредбата на чл. 54 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им /предвид реквизитите, установени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП/, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо сроковете по чл. 34 ЗАНН в конкретната хипотеза са неприложими. Те регламентират сроковете за съставяне на АУАН и за издаване на наказателно постановление, а електронният фиш не е нито едното, нито другото. Законната препратка на чл. 189, ал. 14 ЗДвП към разпоредбите на ЗАНН е приложима единствено за неуредените в ЗДвП случаи по съставянето на актовете, издаването и обжалването на наказателните постановления и по изпълнението на наложените наказания. Електронните фишове и съкратената процедура, по която същите се издават, остават извън обхвата на преpraщашата норма.

След извършената касационна проверка по чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН тази инстанция не констатира сочените в касационната жалба пороци на обжалваното решение. В рамките на дължимата се по чл.218, ал.2 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН служебна проверка, намира същото за валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В отсъствието на отменителни основания по чл.348, т.1, т.1 – 2 НПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, касационната жалба следва да се отхвърли, като оспореното с нея решение бъде оставено в сила съгласно чл.221, ал.2, пр.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 25.11.2021 г. по НАХД № 3809/ 2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 106 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.